

POSTANOWIENIE

16 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 16 kwietnia 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa E.K.

przeciwko [...] Spółdzielni Mieszkaniowej O. w T.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej E.K.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z 11 września 2023 r., I ACa 1982/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. przyznaje i nakazuje wypłacić ze środków Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Katowicach na rzecz adwokata P.K. 8100 (osiem tysięcy sto) złotych, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi E.K.,

3. zasądza od E.K. na rzecz [...] Spółdzielni Mieszkaniowej O. w T. 500 (pięćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód E.K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach, którym oddalono apelację skarżącego od wyroku Sądu pierwszej instancji wydanego w sprawie o zapłatę przeciwko [...] Spółdzielni Mieszkaniowej O. w T.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał potrzebę dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. W ocenie powoda wykładni, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga art. 123 § 1 pkt 1 k.c., gdyż stwarza on wątpliwości w zakresie tego, „czy w uzasadnionych przypadkach, zainicjowanie postępowania karnego o przestępstwo z art. 286 §1 k.k., mającego związek z roszczeniem, czynność ta nie powoduje przerwania biegu przedawnienia, czy też Sąd może w niektórych przypadkach przyjąć, iż czynność ta nie ma związku z roszczeniem i uznać to roszczenie za przedawnione” (s. 4 skargi).

Powód stwierdził, że kwestia tego, czy zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa przerywa bieg przedawnienia jakiejś (niesprecyzowanej bliżej) kategorii roszczeń jest oceniana w orzecznictwie oraz doktrynie w sposób niejednolity. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono jednak żadnego poglądu: ani wspierającego tezę o możliwości zastosowania w omawianym przypadku art. 123 § 1 pkt 1 k.c., ani negującego taką możliwość.

Potrzeba, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., oznacza, że określony przepis, istotny z punktu widzenia podstawy prawnej zaskarżonego orzeczenia, może być rozumiany na różne sposoby, a orzecznictwo i nauka prawa albo nie wypracowały w tym przedmiocie żadnego poglądu, albo prezentują rozbieżne stanowiska. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno w takim wypadku zawierać wskazanie, które przepisy wymagają wykładni i na czym

polegają poważne wątpliwości związane z ich rozumieniem lub rozbieżnościami w ich stosowaniu (zob. postanowienia SN z: 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09 oraz 24 kwietnia 2018 r., II CSK 743/17). Rozbieżność w orzecznictwie sądów powinna natomiast zostać wykazana przez przywołanie judykatów, w których odmienne rozstrzygnięcia zapadły w stanach faktycznych nieróżniących się od siebie w relewantny prawnie sposób (zob. postanowienie SN z 7 czerwca 2015 r., III CSK 59/15).

Skarżący nie wykazał, by art. 123 § 1 pkt 1 k.c. wymagał wykładni, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Nie przedstawił bowiem – poza niepopartą konkretnymi przykładami deklaracją o istnieniu w tym przedmiocie rozbieżnych poglądów – argumentacji dotyczącej tego, by kwestia kwalifikacji zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa jako czynności, o której mowa w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., stanowiła rzeczywisty problem prawny.

Wobec powyższego jedynie ubocznie należy wyjaśnić, że stosownie do art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Organy postępowania karnego nie są przy tym „powołane do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń”, a zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa w sposób oczywisty nie stanowi działania przedsięwziętego „bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia”. Przedstawiony przez skarżącego problem należało zatem uznać pozorny, gdyż prawidłowy kierunek wykładni omawianego unormowania nie budzi wątpliwości.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c., mając na względzie sytuację osobistą i majątkową powoda. O wynagrodzeniu pełnomocnika reprezentującego go z urzędu rozstrzygnięto z koeli zgodnie z § 8 pkt 7

w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[a.ł]